

บทที่ 6

สรุปและขอเสนอแนะ

1 สรุป

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของนวนิยายไทย ตั้งแต่ปลายรัชกาลที่ ๕ จนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นระยะที่ นวนิยายมีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากตั้งแต่ชั้นริ เริ่มจนเข้าสู่แบบแผนของนวนิยายปัจจุบัน

ตอนเริ่มต้น เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณกรรมประเภทนวนิยายโดย อธิบายความหมาย ลักษณะ กำเนิดและประเภทต่าง ๆ ของนวนิยาย ต่อจากนั้นจึงกล่าว ถึงวิวัฒนาการของการประพันธ์ไทยตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนเข้าสู่สมัยการประพันธ์นวนิยายใน ตอนปลายรัชกาลที่ ๕ ลักษณะการประพันธ์ของไทยแต่เดิมมาส่วนใหญ่เป็นร้อยกรอง ในสมัย รัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์จึงเริ่มมีบันเทิงคดีร้อยแก้ว คือเรื่องสามก๊กและราชาธิราช ซึ่งแปลจากพงศาวดารจีนและมอดูตามลำดับ ในตอนต้นแห่งสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นี้ประชาชน นิยมเรื่องอ่านเล่นสองแนว คือ นิยายอิงพงศาวดารจีนซึ่งแต่งเป็นร้อยแก้วและเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ ซึ่งแต่งเป็นร้อยกรอง

ในตอนปลายรัชกาลที่ ๕ เมื่อผู้ไปศึกษาในทวีปยุโรปเกินทางกลับ ใ้ผู้นำ การขรรคมตะวันตกในคานต่าง ๆ เขามาเผยแพร่ควย ในคานวรรณกรรมก็เริ่มแบบแผน การประพันธ์อย่างใหม่คือ บทละคร เรื่องสั้นและนวนิยาย มีการแปลและแต่งเรื่องเหล่านี้ ลงในนิตยสาร ที่ออกจำหน่ายในสมัยนั้น เช่น วรรณญาณ ลักวิทยา และทวีปัญญา ต่อมา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๔ มีนวนิยายเป็นภาษาไทยเรื่องแรกเมื่อแม่วัน (พระยาสุรินทรราชา) แปล เรื่องความพยายามจากนวนิยายภาษาอังกฤษเรื่อง Vendetta ของ แมรี คอโรลลี เมื่อเรื่องความพยายามได้รับความนิยมจากผู้อ่านสูงจึงมีผู้แปลนวนิยายจากภาษาตะวันตก เรื่องอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก บางท่านเริ่มแต่งนวนิยายพิมพ์จำหน่ายและมีการใช้นาม-ปากกาอย่างแพร่หลาย

ในสมัยรัชกาลที่ ๖ ยังคงเป็นยุคที่นวนิยายแปลรุ่งเรือง มีการแปลนวนิยายประเภทต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความลึกลับตื่นเต้นและการผจญภัยซึ่งเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน ในด้านการประพันธ์นวนิยายก็มีความเจริญขึ้นควบคู่ไปกับการแปล ข้อสังเกตเกี่ยวกับนวนิยายในสมัยนี้คือมีขนาดสั้นและมักได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมหรือภาพยนตร์ตะวันตก นักประพันธ์นวนิยายส่วนใหญ่อาศัยเค้าโครงหรือแนวคิดจากสิ่งเหล่านั้น แล้วนำมาดัดแปลงแต่งเรื่องขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับรสนิยมของคนไทย

ในสมัยรัชกาลที่ ๗ นวนิยายไทยเริ่มมีความเปลี่ยนแปลงมากขึ้นกล่าวคือ ในสมัยนี้ผู้อ่านหันมานิยมเรื่องซึ่งแต่งแบบไทยแท้ ๆ แทนเรื่องซึ่งเลียนแบบจากตะวันตก นอกจากนี้ลักษณะการประพันธ์นวนิยายเริ่มเปลี่ยนจากสมัครเล่นหรือทำเพื่อชื่อเสียงมาเป็นการประพันธ์อาชีพ นักประพันธ์มักรวมกลุ่มกันออกนิตยสารซึ่งเป็นสื่อเผยแพร่บันเทิงคดีประเภทนวนิยายและเป็นบ่อเกิดของนักประพันธ์ที่สำคัญ ๆ หลายท่าน

สำหรับวิวัฒนาการของนวนิยายในค่านเทคนิคการประพันธ์มีความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อนักประพันธ์ประสพการณ์มากขึ้น แต่ในค่านเนื้อเรื่องตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึงรัชกาลที่ ๗ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรักความตื่นเต้นและเหตุการณ์ผจญภัยซึ่งไม่สมจริง ตั้งแต่ราว พ.ศ. ๒๔๗๐ เนื้อเรื่องของนวนิยายเริ่มมีความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญโดยเป็นสื่อแสดงความคิดเห็นของผู้ประพันธ์และมีลักษณะสมจริงขึ้น นักประพันธ์เริ่มความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ เช่น สง เทภาสิต ม.จ. อากาศคำเก็จ ทรัพย์ชน ศรีบุรพา และกอกไม้สกล เป็นต้น

๒.2 ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาวรรณกรรมประเภทนวนิยายในเชิงประวัติ ผู้วิจัยต้องกนคว้าจากหนังสือและนิตยสาร เก้าในช่วงสมัยที่ทำการวิจัยเป็นส่วนใหญ่ ในการค้นคว้าจากสิ่งพิมพ์เหล่านั้นนอกจากจะได้ข้อมูลตามที่ต้องการแล้วยังได้พบบทประพันธ์ของนักประพันธ์รุ่นเก่าที่มีความสำคัญต่อวิวัฒนาการของวรรณกรรมไทยหลายท่าน อาทิเช่น แสงทอง (หลวงบุญอมาณพพานิชย์) ศรีสุวรรณ (หลวงนิยวิจารย์) และ แม่สอาด (หลวงสารานุกรมประพันธ์) เป็นต้น บทประพันธ์เหล่านั้นยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่ยังไม่เคยมีการรวบรวมพิมพ์

เผยแพร่ ผู้อ่านในปัจจุบันจึงไม่มีโอกาสได้อ่านหรือศึกษาวรรณกรรมเหล่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่านักประพันธ์ในสมัยรัชกาลที่ 6 และที่ 7 นั้นยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่เป็นที่รู้จักในปัจจุบัน แม้ว่าจะมีผลงานที่น่าสนใจจากข้อเท็จจริงและปัญหาต่าง ๆ ที่ประสบ จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ทอดสมุคแห่งชาติควรกำเนินการ เก็บรักษาต้นฉบับนวนิยายเก่าและฉบับพิมพ์ครั้งแรกด้วยวิธีถ่ายสำเนาหรือวิธีอื่น ๆ ตามความเหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยและ เป็นมรดกทางวรรณกรรมของชาติ
2. ควรมีการวิจัยประวัติวิวัฒนาการของนวนิยายต่อจากสมัยที่ใดทำการวิจัยไปแล้วจนถึงปัจจุบัน
3. ควรมีการจัดทำทำเนียบนามนักประพันธ์ที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยอาจพิจารณาตามสมัยหรือประเภทของนวนิยาย
4. ควรมีการรวบรวมผลงานของนักประพันธ์สำคัญ ๆ แต่ละท่านในอดีตให้สมบูรณ์
5. ควรมีการจัดทำย่อเรื่องนวนิยายเรื่อง เก่น ๆ ในแต่ละยุคสมัยแล้วรวบรวมพิมพ์ เป็น เล่ม เช่นของต่างประเทศ
6. ควรมีการรวบรวมแบบแผนการวิจารณ์พร้อมทั้งตัวอย่าง ตลอดจนรายชื่อนักวิจารณ์และแนวการวิจารณ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน